

Zjevení, Čtvrtá Kapitola

Část I

...sebe. A myslím si, že toto je postoj mnohých lidí. Je to skutečně hezké od této sestry zde, tento poslední verš. Opravdu si toho cením. A my... vstupujeme do této novoroční noci a myslím si, že jsme nemohli zpívat nic lepšího, nic vhodnějšího pro tento večer.

² Případá mi, že tento rok začneme skutečně pěkně; sněžilo, venku je březka, typické počasí v Indianě pro toto roční období. A proto vy lidé, které zde vidím z Georgie a z Ohio. Tedy, bratře Dauchu a sestro Dauchová, vy víte, co to znamená, vždyť v Ohio je to stejné. A... ale my jsme na cestě do Země, kde už z toho nic nebude. Vidíte, to je ta věc.

³ Toto je novoroční noc, předvečer. A samozřejmě si každý dělá nějaký závazek a nějaký slib, který hodlá dodržet v novém roce a snad už zítra nebo pozítří už to bude všechno porušeno. A proto, vždyť to víme, obracíme každým rokem novou stránku a další den ji obracíme zpátky a znovu a znovu.

⁴ Ale je zde jedna věc, kterou—kterou bych chtěl říci, a to je, co řekl apoštol Pavel: „Zapomínaje na věci, které jsou za mnou, na všechny mé chyby a věci, kterých jsem se dopustil, usilovně chvátám k odplatě svrchovaného povolání v Kristu.“ Jediná věc, které lituji, jsou moje chyby za minulý rok a ta část mého života, která pominula a proto Jej mohu jen pokorně poprosit o milost, abych mohl usilovně chvátat k odplatě svrchovaného povolání. Jsem si jist, že toto je svědectví nás všech, všichni to pociťujeme stejně.

⁵ Je mi líto, že máme dnes večer tak špatné počasí a lidé nemohli přijít. Zvonil jsem bratru Nevillovi a nevím jestli byl s to přijet nebo ne. A pak přijel bratr Skaggs, přijel zezdola z Kentucky, kde mají metr sněhu nebo více. A proto: „Je toho asi *tolik*,“ řekl, a proto musel požádat farmáře, aby jej několikrát vytáhl traktorem na kopec. A proto jsem si pomyslel: „Nu, jestli zde máme dva nebo tři palce, nebudu proti tomu nic namítat, dokud je to jenom takové. Ale cesty jsou sjízdné a všichni jsou schopni se pohybovat.“

⁶ Tak tedy samozřejmě dnes je noc, kdy budeme slyšet mnohé kazatele, mnohé jednotlivce, kteří sem přišli. A oni sem budou přicházet v různých částech tohoto večera, až do půlnoci. Myslím si, že se posadí a budou naslouchat, když... než nastane Nový rok... nastane a ten starý pomine. A obvykle dělají výzvu k oltáři a modlí se a—a dělají své závazky vůči Bohu a obnovují své—své sliby.

⁷ A řekl jsem bratru Nevillemu . . . Zvonil jsem mu, abych se dozvěděl, jestli přijede a řekl jsem: „Jestliže nepřijede, že se pak pokusím pokračovat, jak nejlépe budu umět. A kdyby nebyl schopen přijet do rána, pak, budu v tom pokračovat, zatímco on byl—on nebyl zde. A řekl jsem mu, že se o to chci dnes večer pokusit, uvažoval jsem o přednesení asi patnáctiminutového poselství nebo něco. A, dobře, vidím zde sedět několik dalších kazatelů, kteří očekávají.

⁸ A proto jsem si pomyslel, že zahájím a budu pokračovat v Knize Zjevení, prostě pokračovat, chopím se nyní čtvrté kapitoly, na začátek. A jestliže s tím tentokrát nebudeme hotovi, budeme s tím pokračovat podruhé. A pak půjdeme do páté a šesté kapitoly, nakolik budeme schopni. Nechť nám Pán pomůže se tím probrat.

⁹ Chtěl bych před zahájením říci, že zde byl . . . že jsme měli nedávno návštěvu z—z . . . bratra Drummondse Thomse a jeho manželku. To je jeho matka a otec, kteří zde sedí dnes večer. Oni se zrovna vrátili z Afriky, kde konali veliké bohoslužby za účelem záchrany duší a bohoslužby s Božským uzdravováním. Tato malá paní zaujala svou . . . Myslím si, že místo své babičky, jistého dne, a konala vězeňské bohoslužby a hřišníci přicházeli k Pánu, atd. Bylo to prostě nádherné, jakým způsobem si Bůh používal tento mladý pár. Oni jsou nyní zde v Americe na nějakou dobu, aby konali evangelizační práci.

¹⁰ Jestliže někdo z vašich pastorů . . . Chci napsat bratru Drummondovi . . . Drummondovi, nu, popletl jsem si to jméno. Proč nemá nějaké dobré anglické jméno a toto nezapomene? Dejme mu prostě číslo, co na to říkáte, neboť toto neumím vyslovit, ne. Myslím si, že to neumí polovina z nás. „Drummont,” myslím si, že to je správný způsob výslovnosti; a sestra Charlotte. Jestliže si někdo z vás přeje mít tyto lidi, byl bych potěšen, kdybych se dozvěděl, že jste je přijali ve své církvi.

¹¹ Tato paní, totiž sestra Charlotte, ona je ještě dítě. Ona zde nedávno vydávala svědectví, Medě, o svých zkušenostech, které měli v Africe a já vám říkám, že to bylo . . . Billy, to mi připomnělo znovu onu starou dobu; znělo mi to jako kdybych slyšel Afrikánštinu. A proto válka zuří tam dole stejně jako zde.

¹² Pakliže si někdo přeje mít bratra Drummonda za účelem . . . a sestru Charlotte, za účelem kampaně ve svých církvích, jestliže si je přejete, zatelefonujte bratru Tonymu Zablemu sem do MEloose 7-3945. Pokud si to chcete poznamenat, někteří z vás, kazatelů, skutečně doporučuji bratra . . . Je to dobrý kazatel, upřímný chlapec, který potřebuje dobře odrazit, začít. Je nebojácný, je to dobrý kluk a já jej velice miluji. A proto si zapamatujte, MEloose 7-3945. A já sem položím tento lístek a kdybyste . . . To je jejich vizitka a

kdybyste náhodou neuspěli, zapsat si toto číslo, nu, můžete si je přijít vyzvednout nebo kdykoli o přestávce mezi jednotlivými částmi bohoslužeb dnes večer. A vezměte si jejich číslo a zazvoňte, pokud si je přejete mít v některé z vašich církví za účelem shromáždění nebo pokud víte o někom, kdo by si je přál mít, neboť oni podnikají tažení napříč Amerikou.

¹³ To je ale něco, Afrika musí posílat misionáře sem do Ameriky! To je místo, kde jsou zapotřebí, právě zde, více než tam.

¹⁴ Kolik z vás je rádo a šťastno, že vás Pán ušetřil opět jeden rok? A tak jsme zde a blížíme se ke konci cesty. A prosím, aby Bůh odpustil všechny naše hříchy a nedostatky.

¹⁵ Tak tedy chci ještě říci před zahájením. Přeji každému jednotlivě ten nejúspěšnější a nejpožehnanější nový rok, a oplývající zdravím, jaký jen vám mohu popřát. Bůh buď s vámi! Nechť vám dá růst tělesně i duchovně i finančně i materiálně. Cokoli Bůh může na vás přivodit, prosím Jej, aby tak učinil.

¹⁶ Nyní sám vyhlížím nový rok, pouze Bůh ví, co leží v budoucnosti. A naše rozhodnutí musí být učiněno okamžitě. Máme už přichystán všechn materiál na konstrukci, máme všechno hotovo, na pozvání a věci ze zahraničí, z celého světa, abychom si byli jisti kam nás Pán povede. A já vás lidé opravdu žádám o modlitby, modlete se ze svých srdcí k Bohu, abych nikdy nebyl sveden. Já—já... Ze všeho, co si přeji být, je upřímnost a nebýt nikdy sveden. A nyní, abychom měli dobrý rok.

¹⁷ A mnohokrát to lidé nechápou. A když říkají: „Bratře Branham, ty jsi—ty jsi... ty už nepřicházíš na místa, kudy jsi chodíval, obdobně jak činívají ostatní kazatelé a máš všechno...“ Já—já jsem se naučil jednu věc, naučil jsem se lekci z Bible a od našeho Pána, že Ježíš nebyl herec. Jemu—Jemu toto chybělo. On nevlastnil herectví. Vidíte, On—On nebyl herec, vůbec, a já ani nevěřím, že by Jeho učedníci mohli být herci. Oni se nikdy nepředváděli jako herci.

¹⁸ Zde dle mého mínění jsme zmeškali loď, mnozí dnes (snad je to jen můj vlastní názor), že když děláme veliké troubení o všem možném, víte proč, myslím si, že v tom je víc herectví, než posvátnosti.

¹⁹ Už jste si všimli při příchodu Páně těch, kteří Jej skutečně přijali? Kdo byl Simeon, nikdo o něm nic nevěděl, ale on vyhlížel Pána. Slepá Anna v chrámě. Jan Křtitel na poušti. A oni... .

²⁰ Jan šel na poušť ve svých devíti letech a neukázal se dokud mu nebylo třicet; na poušti. A člověk jako on, který tajně věřil a žil pokorně a vyhlížel po příchodu Páně. A nikdy

nezveličovali svá shromáždění a nevsadili na veliká znamení (hodinu, čas) a—a televizní vysílání a ostatní. To je v pořádku pro ty, kteří to chtějí takto dělat, ale pro mne, mně to nepřipadá Bohumilé.

²¹ Víím, že Mu jednou Jeho bratři řekli: „Ty činíš zázraky a věci, proč nejdeš do—do Jeruzaléma? My jdeme na velikonoční svátek, můžeš vyzvat Kaifáše, velekněze, a ty ostatní a dát jim na vědomí. Učiň to také před nimi, aby mohli vidět tvoje skutky. A nyní, pohleď, Ty marníš čas s bandou rybářů atd., tam dole nad řekou a co ta nízká společenská třída? Proč... Proč tam nejdeš a neukážeš tyto věci světu?” Vidíte?

²² Ježíš řekl: „Vaše hodina je zde, moje hodina ještě nepřišla.” Vidíte? Vidíte? Vidíte?

²³ Jednou Jan... Jan Křtitel, Písmo říká o jeho příchodu. A říká: „Když on přijde...” Jakže, Izaiáš řekl sedm set dvanáct let před jeho narozením: „Bude hlas volajícího na poušti.” A on řekl: „Všechny hory budou poskakovat jako jehňata a všechny větve budou tleskat rukama a vysoká místa se poníží a nízká místa se povýší.”

²⁴ Jaké proroctví! Co si myslíte o kazatelích v oněch dnech... Když se tohoto chopili, pak si jistě řekli: „Ó! Když přijde ten veliký prorok, každý ho pozná. Bůh stáhne do pozadí nebeský baldachýn a nebeské chodby se sníží dolů a ohnivé vozy se budou pohybovat směrem dolů a andělské kapely jej budou doprovázet na zem.”

²⁵ A když on přišel, byl to starý chlupatý kazatel s kouskem kůže—zabalený do skopové kůže, s kouskem kůže, jakožto opaskem. Snad se nikdy nevykoupal... jednou za tři nebo čtyři měsíce. A vystoupil tam na poušti, postavil se po kolena hluboko do bláta a kázal: „Čiňte pokání, neboť se přiblížilo Království nebeské!” Nikdy nepřišel do města. Pakli jej někdo chtěl slyšet, musel přijít k Jordánu, aby jej uslyšel. Oni to nechtěli. Co on činil? Zatrásl národem, zatrást světem.

²⁶ Na lidi přichází otřes, o kterém oni vůbec neví. Když přišel Ježíš, On se nepředstavil mezi velkými a vysokými. On přišel ke Svým vlastním, On přišel k těm, kteří Jej vyhlíželi. Tam přichází otřes. To je, co On činí dnes. Duch Svatý sestupuje k těm, kteří jsou Bohem povoláni. Přichází velký otřes mezi Vyvolené. Veliké, mocné věci se budou dít a svět o tom vůbec nic nezví.

²⁷ Oni si myslí, že všechny ty velké květnaté věci, televizní vysílání do celého světa a televize a budovy za milion dolarů a to ostatní, že to jsou ty věci, že to je velké. To je hloupost v očích Božích. Bůh na tyto veliké věci nehledí. Čemu člověk říká „bláznovství,” tomu Bůh říká „veliké”; a čemu člověk říká „veliké,” tomu Bůh říká „bláznovství.” „Zalíbilo se Mu skrze bláznové kázání spasit ty, kteří byli zahynuli.”

28 Nyní k Janovi. Co si myslíte, že oni říkali? „Tam je starý fanatik, starý chlupatě vypadající chlapík, přicházející z pouště, zabalený kouskem ovčí kůže. A jakže, on stojí v blátě, bosý na břehu Jordánu a chová se nezřízeně. Kdo kdy slýchal takové věci?”

29 Když přišel Ježíš. „Mesiáš, narodil se ve stáji na hromadě slámy a—a kolem bučel dobytek? A—a myslíte si, že matka . . . Nemanželský. A jeho otec . . . Matka se měla stát matkou dříve, než byli oddáni, jakže, On se narodil jako nemanželský. A ten chlapík?” Ó, ach! Vidíte? Ale To bylo veliké, oni To nepoznali. Vidíte? Oni To nepoznali.

30 A to stejné je dnes s evangeliem „Veliké”! A Evangelium třese jako nikdy doposud, ale Ono třese v tom zbytku. To souhlasí, Ono je připravuje.

31 On přišel ke svým vlastním a Jeho vlastní Jej nepřijali. On řekl Svým učedníkům: „Na cestu pohanů nechoďte, ale jděte raději mezi ztracené ovce Izraele. A když půjdete, kdo vás přijímá, Mne přijímá. Když přijdete do města a oni vás nepřijmou, otřeste prach z vašich nohou a jděte pryč. A vpravdě, pravím vám, bude to snesitelnější pro Sodomu a Gomoru v onen den soudu, než pro toto město.” A každé jedno z těchto měst, které odmítlo tyto muže, leží dnes v popelu. A každé, které je přijalo, stojí nadále jako hvězda. To je pravda, vidíte. Trvá Mu dlouho, než odpoví; ale Bůh odpoví, nedělejte si starosti. Nedostal jsem se ještě k tématu, snad se vůbec nedostanu ke Zjevení. Ó!

Ó, chci Jej vidět, pohledět do Jeho obličeje,
a zpívat navždy o Jeho spasitelné milosti;
na ulicích slávy si dovolit pozdvihnout svůj hlas;
až pominou starosti a konečně doma, bude to slast.

32 Mám to rád. Skloňme své hlavy k . . . Nebo, chcete předtím povstat? Myslím si. . . Bible říká, že: „Když stojíte, modlíce se, odpusťte.” Kolik z vás zde má žádost, kterou si přeje ozřejmit zdvihnutím ruky? Pamatujte, Bůh to vidí, On to všechno ví.

33 Nebeský Otče, přistupujeme k Tvé Božské Svatosti ve Jménu Pána Ježíše, v tom na vše postačujícím Jménu, které bylo dáno lidem, takže dokonce rodina na nebesích a na zemi je pojmenována „Ježíš.”

34 A prosíme, Pane, abys Ty přijal naše díkůvzdání. Za prvé, abychom začali, ten umírající rok . . . zatímco vítáme v dnešní noční bohoslužbě, vítáme to a vzdáváme čest, studujeme Tvé Slovo a uvědomujeme si, co znamená TAK PRAVÍ PÁN. Kolik věcí bychom mohli napsat na papír, za které bychom chtěli vyjádřit vděčnost! Tyto malé, nepatrné úniky, které jsme měli v tomto roce, kde se satan pokoušel udusit náš život, ale Ty nejsi

s námi ještě hotov. A proto stále pokračujeme. Věříme Pane, že jsme byli zrozeni a vychováni na tomto světě pouze pro uctění a oslavení Tebe.

³⁵ A modlíme se, Otče... promiň nám všechna naše přestoupení a každou chybu, které jsme se cestou dopustili. Dej nám dnes večer zapomenout na naše chyby, zatímco je uznáváme a pohřbíváme je v Moři zapomnění, ve Jménu Pána Ježíše, abychom je již nikdy víc nevykopali; ale od nynějška usilovně chvátali k svrchované odplatě, pro onoho dokonalého Muže, Ježíše Krista. Uděl nám to dnes večer, Otče.

³⁶ Zatímco Tvoji služebníci mluví, každý jeden z nich, nechť Tvé pomazání sestoupí na ně s Duchem Života a nechť zvěstují jako nikdy předtím a přinesou dnes večer poselství zde v církvi.

³⁷ A shromáždili jsme se zde pod touto skromnou střechou, za kterou jsme Ti vděční, Pane. Jsme vděční, že máme teplý oheň, u kterého můžeme sedět, za střechu nad naší hlavou a to je vše, co je nám zapotřebí.

³⁸ Neboť naše poklady nejsou na tomto světě, nýbrž na tom světě, který přichází, Bože, nacházíme se tam, kde věříme, že se zloději nemohou vloupat a ukrást a moli nemohou zničit, neboť naše poklady jsou Život Věčný. A modlíme se Otče, abys nás Ty zachoval po všechny dny našeho života.

³⁹ Učiň nás způsobilými služebníky. Odejmi od nás, Pane, každou špatnost, celou minulost. Nechť to... Nechť všechny kořeny zlomyslnosti a hořkosti jsou odňaty z našich životů, abychom mohli být pokornými a milými před Tebou. Dej to Pane. Nechť bychom měli největší rok, jaký jsme kdy zažili, tento nadcházející rok. Dej to. Dej nám nyní, dnes večer, z Tvého Slova, zatímco očekáváme na Tvoje poselství. Prosíme ve Jménu Ježíše. Amen. (Můžete se posadit.)

⁴⁰ Nuže, mám pocit sevřenosti, když pozoruji tyto hodiny zde a nechci zdržovat své bratry, kteří jsou v očekávání, a proto se pokusím mít tuto část co nejdříve za sebou. A, snad, jestliže neskončíme, pak se zítra ráno pokusíme pokračovat, pokud si to Pán bude přát. A pak, jestliže bratr Neville nepřijede, ať je to cokoli, dobře, pak se pokusím, bude-li Pánu libo, pokusím se vyřídit bohoslužbu nedělní školy.

⁴¹ Nuže, nezapomeňte:

Modli se, modli se, je to jediný způsob
... jak docílit vyšší úrovně;
modli se, modli se modlitbou víry
a přivoláš dolů Boží požehnání.

⁴² To je jediný způsob, jak toho můžeš docílit. Zpívejme to spolu. Zaposlouchejme se nyní do toho! Máme dostatek času.

A modli, modli se, je to jediný způsob,
jak docílit vyšší úrovně;
modli se, modli se modlitbou víry
a přivoláš dolů Boží požehnání.

⁴³ Pakliže modlitba víry přivolá dolů Boží požehnání, setrvejme v modlitbě. Jsem tak vděčný dnes večer, že máme nové tváře v Království Božím, které zde v uplynulém roce nebyly. A já setrávám v modlitbě, aby bylo po celou dobu více a více přidáváno. A nebyla řečena ještě ani polovina toho, co bude na té druhé straně.

⁴⁴ Nyní pootevřeme 4. kapitolu Zjevení—Zjevení.

⁴⁵ Je někomu zapotřebí Bible? Máme zde nějaké Bible, pokud si to přejete sledovat spolu s námi. V pořádku, nechť některý z uvaděčů vystoupí, máme tu celou hromadu Biblí. Nechť některý z důvěrníků nebo uvaděčů nebo někdo vystoupí ihned sem. Bratře Zable; nechť sem ještě někdo vystoupí. Chceš-li obsloužit obě strany a my půjdeme dolů uličkou. A každý, kdo si přeje Bibli a chce to sledovat spolu s námi, takže, vezmi je dolů a dej každému, kdo chce.

⁴⁶ Chceme, abyste si nyní otevřeli Zjevení, 4. kapitolu.

⁴⁷ A nyní, jestliže sedíte vzadu a přejete si přijít sem kupředu, je zde spousta místa pro vás, abyste se sem mohli přesunout. A cit'te se pohodlně, abychom mohli ihned vejít do lekce a pomohli jste mi číst a studovat, zatímco jsme spolu. Jsou zde volná místa. Vidím přicházející pár. Zde jsou dvě místa, právě zde. Zde je jedno pro toho jednotlivce, právě zde. A tam vzadu, tam jsou také místa. Myslím si, že ty ventilátory jsou univerzální.

⁴⁸ A nyní, kolik z vás se těšilo z naší poslední lekce, kterou jsme probírali, té osmidenní lekce na *Sedm církevních věků*? Děkuji. Mám dobrý pocit, neboť i já jsem z toho vzal pro sebe skutečně veliké požehnání.

⁴⁹ Tedy, dnes večer ve čtvrté kapitole, skončili jsme už s tím, co Jan mluvil k Laodicejskému církevnímu věku. A ten Laodicejský církevní věk byl nejvíce zmateným církevním věkem ze všech.

⁵⁰ A viděli jsme tu nejdojemnější věc v poslední části Laodicejského církevního věku, Ježíše stojícího vně Svě vlastní církve, jak On byl vystrčen ven a klepe na dveře, pokoušeje se dostat zpátky. Není to hříšné? Připadá mi to, že je to jedno z nejdojemnějších míst Písma, jaké jsem kdy četl. Ježíš stojí vně Svých vlastních dveří a Jeho církev Jej vystrčila ven a On se pokouší dostat zpátky, jen aby je mohl zachránit. „Každý, kdo otevře, dovolí Mí přijít zpátky do Mého vlastního domu, budu s ním večeřet a on se Mnou.“ Není to—není to dojemné? Bůh

nebes vystrčený ven ze Své vlastní církve skrze jejich věrovyznání a denominace a to, co činí. Vystrčili Jej ven... vystrčili Jej ven z církve a přijali svá věrovyznání.

⁵¹ Je to totéž, co bylo ve dnech Ježíše, kdy byl ukřižován. Je to totéž, kdy přijali Barabáše, vraha, a ukřižovali Ježíše. Osvobodili mezi sebe vraha, který byl průkazně „vrahem“ a přijali... odmítli Ježíše Krista, toho Jediného, který jim mohl dát Život.

⁵² A to stejné je s každou denominací a s letniční denominací, které máme dnes. Oni se krmí na těch denominacích a umřou, jakmile se stanou denominací. Ještě nebyla ani jedna (na—na stránkách dějin), která se kdy stala denominací a kterou ihned nepotkalo to jediné, totiž smrt. Všechna znamení a zázraky a dary je opustily a všechno ostatní, jakmile se stali denominací. A na místo přijetí Pána Ježíše, aby jim dal Život, oni se vrátili zpátky a osvobodili mezi sebe opět Barabáše. Není to něco hrozného? Není divu, že Bůh byl vypuzen ze Své církve a stojí a klepe, ten poslední církevní věk, usiluje se dostat zpátky.

⁵³ Nyní zjišťujeme, že Zjevení je rozděleno na tři části. První jsou tři první kapitoly, související s církví, Poselstvím, andělem... anděl církve. A... A pak ona zmizí zde ve třetí kapitole a neukáže se dříve, než v devatenácté kapitole, v 19. kapitole se vrací. V čase mezi tím Bůh jedná s Židy. Pak, dále je to mezi příchodem onoho velikého města Jeruzaléma a zapečetěním lidu Izraelského a tak dále, při konci času.

⁵⁴ Tak tedy dnes večer opouštíme... Ihned potom Jan viděl... Na ostrově Patmos... Kolik z vás si pamatuje, jak daleko byl Patmos vzdálen... od pobřeží? Jak daleko to bylo? Asi třicet mil, to souhlasí, od pobřeží. A kolik měl Patmos po obvodu? Pamatuje si nějaký zeměpisec? Asi patnáct mil po obvodu. A byl pro Římany místem vyhnanství, posílali tam vězně. A proč se tam nacházel Jan? Co spáchal? Ukradl snad něco? Ne. Nu, byl tedy... Poslali ho tam kvůli tomu, že vyrušoval lidi a páchal nějaké zlo? Nikoli. Proč tam tedy byl? Pro Slovo Boží a své svědectví, pro kázání Evangelia.

⁵⁵ A může potkat křesťana něco, co mu neposlouží k tomu nejlepšímu? Nikoli, nikoli. Proč jej tedy Bůh dostal na tu samotu, na ten ostrov? Aby nám dal Knihu Zjevení. Vidíte, Bůh může osálit ďábla pokaždé, kdy si to On přeje. Souhlasíte? On to jednoduše může. Já Jej prostě miluji. Poněvadž nemusím být chytrý, vidíte. Nuže, kdybych byl chytrý, pak bych snad zapomněl na to vše, poněvadž vím, že nikdo nemůže být tak chytrý, jako je On. A proto já—já prostě... Cokoli mám, odevzdávám sebe Jemu cele a pozoruji, co On mi velí činit. To je všechno. Někdy je to zcela v rozporu s mým způsobem myšlení. Ale já vím, že jestli mne On vede, On je chytrý. On ví, co činí, já to nevím. A proto Mu dovolím to učinit, vidíte, a pak

prostě...?... To je to, bratře Neville. V pořádku. Ano, pane, dovol Mu to činit. Vidíte? On je ten, který ví, co činí, já nikoli. Vidíte? A proto se nepokouším mít žádnou z těch velikých nádherných květnatých věcí. A prostě se pokořím a říkám: „Zde jsem, Otče, pokaždé, kdy si mě přeješ.” A proto jedním prostě tímto způsobem a na konci se ukazuje, že to je správné.

⁵⁶ A proto Jan, neměli bychom Knihu Zjevení. Nebýt Jana a nebýt toho, že Jan byl na tomto ostrově. Byl to Boží způsob, jak nám dát Knihu Zjevení. On se tam nacházel, myslím, asi tři roky, a na té Knize, napsal Knihu Zjevení.

⁵⁷ Tedy, když ho opouštíme při tom posledním pozvání 22. verše, 3. kapitoly: „Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.”

⁵⁸ Nyní začínáme 4. kapitolu:

Potom jsem viděl, a aj, dvěře otevřené v nebi, a ten hlas první, kterýž jsem byl—byl slyšel... jako trouby, an mluví se mnou, řkoucí: Vstup sem, a ukázat, co se má díti potom.

⁵⁹ Budeme tím procházet verš za veršem. A mám zde spoustu míst Písma, poznamenaných zde, plnou knihu a nevím, jak daleko se v tom posuneme. Necht' nás Pán vede. Nyní pozorujte, Slovo zní:

Potom, po těchto věcech (po církevním věku)...

⁶⁰ A všechno, co se stalo dále, se bude vztahovat, se udá na zemi po Vytržení Církve. Vidíte, po Vytržení. To se nyní vrací zpátky uchopit Izrael. Po Církevním věku, po věkách církve, a oni... Církev se neobjeví znovu, teprve ve Zjevení 19. kapitole, kdy se Ona vrací se Svým Ženichem. Sláva Bohu, na Svatbu!

⁶¹ Přečtěme si to. Přejete si číst tato místa Písma, zatímco o nich pojednáváme? Dobře. Otevřeme nyní Zjevení 19. V pořádku, Zjevení 19. Začneme od 7. verše Zjevení 19. To je, kde se Církev opět ukazuje a neukáže se znovu, teprve zde v 19. kapitole.

Radujme se, a veselme se, a chválu vzdejme jemu. Nebot' přišla svadba Beránkova, a manželka jeho připravila se.

⁶² Ó, mohl bych o tom kázat až do půlnoci a neřekl bych ani polovinu. Hledte, „manželka jeho připravila se.”

⁶³ Charlie. Nellie, a vy všichni, to je to, o čem jsme se bavili tam dole, a Rodneyi, onoho dne. Vidíte? Když Elizeus hodil tento plášť na Eliáše... Nebo Eliáš vložil jej na Elizea; on sáhl dozadu a znovu ho sundal, pak jej vložil na sebe a šel v něm, až překročil Jordán a pak šel nahoru a nasedl do kočáru a hodil jej dolů.

⁶⁴ Když je křesťan prvně zachráněn, jeho víra se obrací ke Kristu, pak musí sám něco udělat. Musí, tu další věc, posvětit sebe sama od všech nečistých zlovyků, „odložit stranou veškeré břemeno, připravit se. Nevěsta se připravila!”

⁶⁵ Vybavuje se mi malý příběh, musím to říci dříve, než budeme pokračovat. Tam na západě, před určitou dobou, před mnoha léty, se nacházela velká společnost Armour and Swift Packing Company. Jak to bývá, přicházeli sem kupovat dobytek a kupovat ranče. A ty měly značnou cenu a vykupovali všechny malé ranče a takto měli ranče o milionech akrů a chovali to skvělé plemeno Hereford ve skupinách. Jejich vlastní . . . vlastnili svou železnici a věci a převáželi dobytek z jedné pastvy na druhou.

⁶⁶ A Armour and Swift měli obrovský ranč a měli tam jednu dozorce, dohlížitele tohoto ranče, a ten měl čtyři nebo pět dcer. A jednou zjistili, že jeden z těch velkých bratrů společnosti Armour byl . . . nikoli bratrů, ale syn se chystal navštívit tento ranč. A byl to mladý svobodný muž. A všechny ty dívky si byly jisty tím, že okouzlí toho chlapce, jakmile přijde. A proto se všechny chystaly a chtěly všechno připravit na jeho příchod.

⁶⁷ Když tam přijel, chystaly se jít mu naproti a oblékly se do starých pionýrských oděvů, do svých skromných obleků, s trásnými a pistolemi u boku a v kloboučcích vzadu na hlavě, vždyť víte. Chtěly vypadat jako opravdoví západáci a každá jedna z těch dívek se chystala . . . Jedna každá chtěla toho chlapce dostat.

⁶⁸ A měly tam malou sestřenici, jejíž matka zemřela a její otec taky zemřel. Byla to sestřenice a byla otrokem téměř všem, kteří tam žili. Musela dělat každou špinavou práci, mýt nádobí a všechno ostatní. Neměla si co obléct, nosila jenom obnošené věci.

⁶⁹ A když přišla doba předpokládaného příjezdu toho chlapce, všechny nasedly do čtyřkoláku a zmizely dole na stanici, aby jej přivítaly. A střílely ze svých pušek a koně řehtaly a podobně. A přivezly jej na ranč. A oné noci se konal velký mejdan. A měli tam stoh sena a ohradu pro skot a oni—oni zpívali a tancovali celou noc. On tam byl po dobu dvou nebo tří dnů.

⁷⁰ Ta malá sestřenice . . .

⁷¹ Nyní, to chci k něčemu přirovnat. Naše sestřenice, které jsou všechny pěkně oblečené a vysoké věže a nádherné kostely a vypadá to tak, že když existuje nějaká přezdívka, pak se to vztahuje na letniční, něco špatného. Oni se také dopouštějí špatností, ale nikdy o tom neslyšíte, vidíte. Oni jsou v jistém smyslu klasičtí a proto o tom neradi slyší. Ale nechť se nějaký letniční kazatel dopustí, byť jednou, nějaké chyby, ó, bratře,

říkám vám, oni to zveřejní v celé zemi v novinách. Vážně. Necht' se nějaký letniční bratr modlí za dítě a ono zemře, každé noviny v zemi zveřejní, že „Božské uzdravování je fanatizmus.”

⁷² Dobře, proč tedy nezveřejňujeme v novinách každý případ selhání lékařů? „Každému se má měřit stejným loktem.” Vidíte? A proto, kdyby to tak dělali, pak by nedostačovalo sloupců v novinách, kdyby měli vyjmenovat všechny, kteří zemřeli. Kdybych přišel na hřbitov a řekl: „Necht' se nyní postaví všichni, kteří zemřeli pod Božským uzdravováním,” a pak bych řekl: „Necht' se postaví všichni, kteří zemřeli v průběhu lékařské léčby,” tito by převyšovali počtem ty tam milion k jednomu. A to je skutečná pravda. A proto, když kritizují jednoho, necht' kritizují i toho druhého. Pak je to správné. Ale oni usmrcují každoročně miliony medicínou a operacemi a o tom se nedozvíme ani slovo. Vidíte?

⁷³ Tak tedy, to malé děvče dělalo všechnu tu hrubou práci. A pak najednou, ten chlapec... jednou v noci, když bylo po večeři a oni měli tancovačku a všechny tyto holky se načinčaly, vy to znáte. A to chudé malé děvče na sobě mělo starý rozedraný oděv. A jednou v noci seděla po večeři v jídelně a myla nádobí a pak vyběhla ven na dvorek, vylít pomyje. Vidíte? Když odbočila za tu ohradu pro skot, zastavila se a opřela se o tu ohradu. On řekl: „Nazdar.”

⁷⁴ Ona se tak zastyděla, poněvadž to byl syn dohlážitěle, syn majitele tohoto ranče. Ona pustila nádobí dolů, tu nádobu dolů. Aby nepozoroval, že byla otrhaná a začala couvat, měla bosé nohy; hleděla dozadu asi *takto*.

⁷⁵ A on k ní přišel a řekl: „Neboj se mne.” Řekl: „Chci ti něco říci.” On řekl: „Přišel jsem sem za určitým cílem, přišel jsem si vyhledat manželku.” A řekl: „Rozhlížel jsem se všude.” Řekl: „Nechci se oženit s žádnou z těch holek tam z města, chci si vzít takovou, kterou budu moci považovat za opravdovou manželku.” A řekl: „Mezi všemi, které jsem viděl, upozoroval jsem tebe. A dozvěděl jsem se něčím prostřednictvím, že ty jsi sestřenice.”

Řekla: „To souhlasí pane.”

⁷⁶ Řekl: „Chci tě o něco požádat. Chceš se za mne vdát?” Ach, nevěděla, co si počít. Byla v úzkých, nevěděla—nevěděla, co odpovědět tomuto muži.

⁷⁷ Ó, já si prostě dovedu představit její pocity. A vy také? Když já, jednou hříšník, ničema, dítě opilců, Ježíš Kristus řekl: „Chci tě za Svého.” Jak On mohl vůbec přijít k někomu jako já? Jak On mohl vůbec říci: „Dám ti dům v nebi”? Jak On mohl kdy vůbec říci: „Já tě spasím”? Takového ubožáka jako mě, jak se to vůbec mohlo stát? Ale On to učinil!

⁷⁸ Ona řekla: „Pane, já—já nejsem... já—já toho nejsem hodna. Nemohu být manželkou muže, jako jsi ty,” řekla, „neboť ty sis zvykl na veliké věci. A já o nich nevím nic, jsem chudá.”

On řekl: „Ale ty jsi moje vyvolená.”

⁷⁹ A nebylo to nádherné, když ti Ježíš toto řekl? Ty jsi věděl, že jsi nebyl hoden být křesťanem. Ty, nemohl jsi učinit vůbec nic, ale On... To není nic... On—On tě prostě vybral. On—On... To je Jeho dobrota, Jeho milosrdenství, že si tě vybral. Ty sis Jej nevybral, vždyť to víš, On vybral tebe. To souhlasí.

⁸⁰ Ona řekla: „Já—já ne...” Ona řekla...

⁸¹ „Nehleď na svůj oděv. Já nehledím na tvůj oděv, já hledím na to, co jsi.” On řekl: „Chceš si mě vzít?” A tak se souhlas stal hotovou věcí. On řekl: „Ode dneška za rok se vrátím. Buď připravena. Měj na sobě svatební roucho, neboť se vrátím a ožením se s tebou zde na tomto pozemku. A pak tě vezmu s sebou do Chicago do Outer Drive a tam budeš mít palác, ve kterém budeš přebývat. A mytí nádobí a ty věci budou pak ty tam.”

⁸² Když se o tom sestry nebo sestřenice dozvěděly, řekly: „Chuděrka, malý primitivní ignorant! Přece víš, že tento muž to tak nemínil!”

⁸³ A není to to stejné, co říkají dnes? „Jak by mohla banda svatých povaleců, banda lidí, která sotva umí napsat své jméno, jak by oni mohli být touto Církví? Jak by to mohla být taková skupina?” Ale to je úplně v pořádku, když jsme byli zasnoubeni a pocítili jsme zasnubní polibek Ježíše Krista ve svých srdcích, že snímá naše hříchy, Něco nám řeklo, že se On vrátí znovu...?... Jednou se vrátí znovu.

⁸⁴ Po celý rok pracovala v otroctví, šetřila svých mizerných 75 centů, nebo kolik toho bylo, její denní mzdy. Šetřila své peníze, aby si zakoupila své svatební šaty a všechno přichystala. Ó, to byla její jediná myšlenka, být připravena. A on... („Ona se připravila.”) Koupila si oděv, své svatební šaty, zatímco její sestřenice se jí posmívaly a dělaly si z ní legraci.

⁸⁵ Konečně nastal ten poslední den. Ona se oblékla do svých svatebních šatů. (Ó!), připravila se, umyla se. A její malé sestřenice přišly k ní a klaněly se jí, říkajíce: „Nu, ty malý hlupáku. Jakže, věz, že to tak nemyslel. On by nemluvil s... si nevzal takovou holku.” Ale ona se každopádně připravila.

⁸⁶ Nastal pozdní večer a ony se jí začaly posmívat a dělaly si z ní žerty. Ona stála u dveří a přesto čekala. A ona... Ony řekly: „V kolik hodin říkal, že bude zde?”

⁸⁷ Řekla: „To mi neřekl.” Ale řekla: „Řekl mi té noci, že si mne vezme... neboť mi tehdy dal zasnubní prsten. On řekl, řekl mi: ‚Bude to přibližně ode dneška za rok.’ Proto mi zbývá

ještě jedna hodina.” Amen, setrvejte v očekávání. „Zbývá mi ještě jedna hodina, ještě třicet minut, ještě deset minut.” A ony se posmívaly a dělaly si žerty a říkaly různé nadávky.

⁸⁸ Ale, konečně, v oné kritické hodině uslyšely skřípat písek pod koly, koně přijížděly. Jaký to pohled se naskytl, vidět tuto malou nevěstu, která se připravila, jak vyskočila ze dveří a běžela přes mřížování a padla přímo do náruče toho muže, kterého milovala, aby se stal jejím manželem a takto ji povýšil, oženil se s ní a odjel pryč.

⁸⁹ Během jednoho z těchto dnů, bratře, ti, kteří se posmívají a říkají „svatí povaleči a letniční,” a podobné věci... My čekáme, zůstává nám ještě krátký čas. Oni říkají: „Ó, přece v tom není žádný rozdíl.” Nestarejte se, zůstává nám ještě málo času. A v té chvíli On zaslíbil, že On bude zde. A jednoho dne poletíme a odejdeme pryč. Jen buďte hotovi! Mějte na sobě Svatební Roucho! Zbavte se jakékoli ukrutnosti z vašich srdcí. Všeho co...

⁹⁰ Poslouchejte, co zde praví Písmo:

Radujme se a veselme se a chválu vzdejme Jemu! Neboť jest přišla svatba Beránkova, a manželka jeho připravila se. (Pochopili jste to?)

A dáno jest jí, aby se oblékla v kment čistý a skvoucí, a ten kment jsouť ospravedlňování svatých. („Sláva Bohu!”)

I řekl mi: Piš: Blahoslavení, kteříž jsou k večeři svatby Beránkovy povoláni. A řekl mi: Tato Slova Boží jsou pravá.

⁹¹ A proto bude jednoho z těchto dnů setkání v povětří, v tom sladkém, sladkém zítřku. Ano. Jen stůjte hotovi! Setrvejte připraveni! Očistěte své srdce od každé špatné myšlenky. Mějte víru v Boha, nehleďte na to, jak temné to vypadá a kolik posměchů a žertů a připomínek: „Ty ses spletl.” Setrvej jen ve svatosti života a žij pro Boha. Jdi kupředu, tato hodina nadejde!

⁹² A proto, vidíte, ona se ukazuje znovu ve Zjevení 19.

Potom, po těchto věcech (po těch sedmi církevních věkách)

Potom, po těchto věcech viděl jsem, a aj, dvěře...

⁹³ Tedy, pamatujte, Jan se stále nachází na Patmu. A poté, co viděl přesouvat se všechny ty církevní věky:

... viděl jsem, a aj, dvěře otevřené v nebi...

⁹⁴ „Dvěře.” Co znamenají Dvěře? Zjevení 3,8. Ve Zjevení 3. kapitole, 8. verši: „Vím skutky tvé. Aj, postavil jsem před tebou Dvěře otevřené, a žádnýť jich nemůže zavřítí.” On je Dvěřmi! Dvěře! Kristus je Dvěřmi. On řekl ve svatém Janovi 10: „Já jsem Dvěře ovčince.”

⁹⁵ V oné dávné zemi, jste zjistili, že pastýř hnal své ovce. Potom, když je spočítal a přesvědčil se, že jsou všechny uvnitř, pak se položil na zem ve dveřích. Vlk nemohl přijít, aniž by jej překročil, stejně jako ovce se nemohla dostat ven, aniž by jej překročila. Ó, jak bezpečně se tato ovce cítila, vždyť pastýř ležel ve dveřích.

⁹⁶ Noé ve Starém zákoně se postavil ve dveřích korábu. Ó, poslouchejte, chci vám něco říci! On se postavil ve dveřích a kázal pokání a spravedlnost lidem, kteří se mu posmívali. A skrze ty dveře, ve kterých on stál, nikdo nemohl vejít do korábu vyjma těchto jedné dveří. Do korábu vedly pouze jedny dveře.

⁹⁷ A je jenom jedna Cesta! V pořádku, bratře Stickere. Je jenom jedna Cesta, která vede do Kristova těla. Jsou jenom jedny Dvěře do Církve živého Boha a Ježíš je těmi Dvěřmi! „Já jsem Dvěře! Já jsem Cesta, která vede ke Dvěřím. Já jsem Dvěře do ovčince.”

⁹⁸ On řekl tomuto církevnímu věku: „Aj, postavil jsem před tebou Dvěře otevřené.” Řekl to tomu metodistickému církevnímu věku a oni se od toho odvrátili a vešli do organizace. „Ale, aj, postavil jsem před tebou Dvěře otevřené.” Tedy, potom co přijali posvěcení, On řekl: „Aj, postavil jsem před tebou Dvěře otevřené,” což je Duch Svatý. „Jedním Duchem jsme všichni” (jak?) „vekrštění do jednoho těla, kterým je Kristus.” On postavil před metodistickou církev poselství a oni se stali k tomu netečními. Přišli až k posvěcení a odmítli Ducha Svatého. Pamatujete si na to? Tyto „otevřené Dvěře.”

⁹⁹ Jakým způsobem se můžeme dostat do Krista? Jedním Duchem, Duchem Svatým, který je Kristovým Duchem. Vešli jsme ne podáním ruky, ne pokropením, ale jedním křtem Duchem Svatým jsme byli všichni vekřtěni do jednoho těla a stali se účastníky tohoto těla. Jeden křest Duchem Svatým do těch Dvěří.

¹⁰⁰ Tyto Dvěře jsou v nebi, tyto Dvěře, když on vzhlédl vzhůru, uviděl Pána Ježíše. Zaposlouchejme se nyní do té následující části. Tyto Dvěře, Pán Ježíš.

... jsem viděl, a aj, dvěře otevřené v nebi, a ten hlas první, ... jsem byl slyšel ... jako trouby, ...

¹⁰¹ Nyní se tato scéna mění. Jan pozoroval Patmos a nyní vzhlédl vzhůru. Proč? On vidí něco, co se odehrává zde na zemi (tyto církevní věky), všech těch sedm církevních věků, a když

to přešlo do konce, patře na ty církevní věky, potom, potom, když se tyto církevní věky zastavily, uslyšel Hlas veliký. Podíval se nahoru k nebi a uviděl otevřené Dveře a ten první Hlas zazněl jako trouba. V pořádku, scéna se změnila z Patmosu na nebe.

¹⁰² Tento Hlas byl ten stejný Hlas, který se procházel uprostřed sedmi zlatých svícňů; ten samý Hlas, ten Hlas se nezměnil. Ale, ten Hlas, kde byl slyšen tento Hlas na začátku? Kolik z vás si pamatuje v tom prvním církevním věku? Za ním. „Byl jsem v Duchu v den Páně,” Zjevení 1–1,10...?... „V Duchu.” Preskočíme nyní zpátky do Zjevení 1,10 a 13: „A byl jsem u vytržení Ducha v den Páně i uslyšel jsem za sebou Hlas veliký jako trouby a zněl jako vody mnohé. I obrátil jsem se, abych viděl ten hlas, a uzměl jsem Jednoho stojícího uprostřed sedmi svícňů zlatých.”

¹⁰³ Tedy, když mu ukázal celé tajemství těchto sedmi zlatých svícňů (jak drží těch sedm hvězd a tu bílou paruku a tak dále, Jeho nohy jako z mosazi a Jeho oči jako plamen, tyto symboly), pak uslyšel ten samý Hlas (co?), který promlouval z nebe. A on se podíval nahoru a uviděl otevřené Dveře. Ó! Dveře otevřené do nebe! Jak tam můžeš vejít? Skrže Krista Ježíše, tyto jediné Dveře, jedinou Cestu, není jiná cesta.

¹⁰⁴ „Každý člověk, který tam leze jinou cestou je zloděj a lupič.” A v tom podobenství o tom muži, který tam vešel a našel se na Svatební Večeři bez roucha a byl nalezen vinen a byl spoután a vyhozen do vnější tmy. Pouze jediná Cesta, jak přijít na Svatební Večeři. A tuším, že jsem o tom nedávno kázal. Kdykoli ženich... Když se člověk ženil v té staré době, musel rozeslat pozvání a musel sám opatřit tato roucha. A proto, když tam uviděl tohoto muže, sedícího za stolem při večeři... Kolik z vás si pamatuje toto podobenství? Jistě, vy, kteří čtete Bibli. A on shledal muže za stolem během té večeře bez svatebního roucha.

¹⁰⁵ Co to znamená? Ženich stojí ve dveřích a všichni přicházejí s pozvánkou. „Nikdo nemůže přijít k Otci, jediné skrže Mne. Všechny, které mi dal Otec, nebo pozval, přijdou ke Mně.” A zde oni přicházejí, odevzdávají svou pozvánku a ženich dohlíží na to, aby každý vypadal stejně. To je zvláštnost toho dobrého staromódního náboženství Ducha Svatého, ono působí, že všichni vypadají stejně. Bez ohledu na to, jestli jsou chudí, otroci nebo svobodní, tmaví nebo bílí, muži nebo ženy, oni jsou všichni jedno v Kristu Ježíši. A ženich stál ve dveřích a přijímal pozvánky a vkládal na ty jednotlivce roucha, aby bohatý a chudý, všichni vypadali stejně. Tak je to v Království Božím, tam není ani velký chlapík, ani malý chlapík; všichni jsou si stejní, všichni jedno v Kristu.

¹⁰⁶ Tedy, co si myslíte, když přišel Ženich a našel muže

sedícího bez svatebního roucha? Řekl: „Příteli, jak ses sem dostal?” A on oněměl, bylo to důkazem toho, že přišel jinudy a ne Dveřmi. On přišel oknem nebo zadními dveřmi. A nazval jej přítelem, co nasvědčuje tomu, že byl členem církve: „Příteli, jak ses sem dostal bez svatebního roucha?” Nuže, toto řekl sám Ježíš. A nechal zavolat vrátného a řekl: „Svažte mu ruce a nohy.” A byl vyvrhnut ven, do vnější tmy, kde bude pláč a nářek a skřípění zubů. To jsou zde Slova samotného Krista: „Byl vyvržen ven.” Poněvadž je to důkaz, že bez svatebního roucha on vstoupil nějakou jinou cestou, mimo Dveře. Kdyby přišel skrze Dveře, pak by obdržel svatební roucho.

¹⁰⁷ Ó, zaposlouchejte se do toho! Jestliže Svatební Roucho je křest Duchem Svatým, jak chceme být prezentováni nějakým jiným způsobem? Jestliže v prvním církevním věku bylo zapotřebí přijít skrze Dveře, Krista Ježíše, být pokřtěn ve Jménu Ježíše Krista a přijmout křest Duchem Svatým, obléci se do Svatebního Roucha, jak my můžeme přijít nějakou jinou cestou? Jestliže přicházíte skrze metodisty, baptisty nebo skrze letniční nebo kteroukoli jinou denominaci, budeš spoután a vyvržen do vnější tmy. Musíš přijít skrze Krista Ježíše, Cestu, Dveře, Pravdu a Život. Amen!

¹⁰⁸ V pořádku, ten samý Hlas, Zjevení 21. . . Zjevení 1,10 a 13. Chci, abyste si všimli, ten samý Hlas, který slyšel, jak k němu promlouval zřetelně jako trouba. Víte, jak zní trouba, dává jasný zvuk. Co v Bibli znamená trouba? Válku. Pokaždé, když slyšíte zvuk trouby, ve válce. . . V biblické době její zvuk znamenal válku nebo zjevení nebo se něco mělo stát.

¹⁰⁹ Tedy on. . . Když skončily církevní věky a všechno bylo hotové, připravené na děj této čtvrté kapitoly zde, tyto církevní věky byly ukončeny. On opustil zemi, vidíte. Pamatujte si, ten Hlas, který k němu promlouvat, zezadu, zprostředku sedmi zlatých svícňů, to dílo bylo ukončeno. A nyní ten samý Hlas promlouval v Nebi. Co to znamená? On vykoupil svůj lid. Jeho pozemské dílo bylo skončeno a On se nacházel ve slávě a volal na Jana: „Vstup sem!” Amen! To ve mně působí potřebu křičet v tento předvečer nového roku. Ó, ach! Tak je to. Vidíte, hotovo: „Vstup sem!”

¹¹⁰ Válka! To je dějiště velké války; lidé, kteří odmítli Boží Poselství, odmítli Ducha Svatého, Posla sedmi věků. Tomu, kdo odmítl toto Poselství Jeho milosti, nezůstalo nic, kromě připraveného soudu; ó, zatímco se On chystá vylít na zemi rány. „Vstup sem a ukážit”, co se má dít potom. Odmítnutí Krista, bezbožnými hříšníky, Já na ně jdu vylít Svůj hněv.”

¹¹¹ Pozorujme tu scénu. Ó, během noci stále a stále více toho uvidíme. Nemůžeme obdržet všechno zde, ale musíme uvádět ve vztah jedno místo s druhým. Bude to hrozná věc pro ty, když zazní poslední trouba a když bude dobojována poslední bitva a

když bude ukončeno poslední kázání a poslední píseň dozpívána a my se postavíme před soudnou stolicí Kristovou. Budete pak dotazováni: „Proč jsi toto nepřijal? Co jsi učinil s Životem, který jsem ti daroval?“ Budeš dotazován, abys vydal z toho počet. A co pak?

112 Už jste mne slyšeli zpívat tuto píseň, nebo to zkusme:

Co bude pak? Co bude pak?
Když veliká Kniha bude otevřena, co bude pak?
Kdy ti, kteří odmítli Poselství,
budou požádáni vydat počet?

113 Budou se tam muset postavit, tak jistě, jako že je tato Kniha napsána. Vidíte, musíte se tam postavit a vydat počet. Ó, náleží nám, můj bratře, sestro, sluší se nám, jakožto synům a dcerám Božím, kontrolovat sebe sama každou hodinu dne. Pavel řekl: „Denně umírám. Nejsem už živ já, ale žije ve mně Kristus.“ Vidíte? Zkontrolujte se, neboť neznáte hodinu, kdy můžete být předvoláni, abyste se zodpovídali na Výsostech.

114 Tedy: „Uslyšel Hlas trouby.“ V pořádku. Poznamenejte, poznamenejte si, co zde Jan řekl, v té poslední části první kapitoly:

... *Hlas první... byl jako trouby, který mluvil se mnou; a řkoucí: Vstup sem...* Vstup sem! Ukázal jsem ti církevní věky na zemi; nyní vstup sem, chtěl bych ti ukázat něco, co se děje zde.

115 Vidíte, Kristus opustil zemi, odešel do slávy, církevní věk se skončil a to je důkazem, že Duch Svatý zde skončil. A On odešel do slávy a volá na Jana, aby tam vstoupil a že mu On ukáže, co se ještě chystá stát. „Vstup sem.“

116 Nuže, pozorujeme Jana, ve druhé kapitole... ve druhém verši. Rychle si všimněte, co k tomu Jan přidal:

A ihned... (Amen!)

117 Ó, jestli jednám podivně, cítím se prostě dobře. Jan dodal:

... *ihned jsem byl u vytržení ducha...*

118 Když slyšíš Boží Hlas, který k tobě promlouvá, něco se děje. Amen! Ó, už se vám to také přihodilo? Mně se to přihodilo před jedenatřiceti léty a nezůstal jsem už tím stejným. Ó, On řekl: „Přijďte ke Mně všichni, kteří pracujete a jste obtíženi a Já vám dám odpočinutí.“ To mne proměnilo.

119 Jan řekl:

... *ihned jsem byl u vytržení ducha...* (Jakého ducha? Ducha Svatého. Ó!)... *Byl jsem u vytržení ducha: a aj, trůn postaven byl na nebi a na tom trůnu jeden seděl.*

¹²⁰ Vidíte, Jan nyní opouští tuto zem. Kristus opustil tuto zem (. . . ve formě Ducha Svátého) a vrátil se zpátky v tomto těle. Dnes toto tělo tam sedí jako památník, jako oběť. Dostaneme se do toho dále v této kapitole. Ale Duch Kristův sestoupil, aby žil v Církvi, aby žil v nás.

¹²¹ Tedy, ihned poté co mu ukázal konec věku Svého díla zde, vstoupil na nebesa a řekl: „Ukážit, co se má stát potom, po církevních věkách,” řekl, „Jane, nemohu s tebou zde déle mluvit, protože z toho dole jsem už odešel, vstoupil jsem výš. Pojď sem se Mnou!” Amen! „A jáť ukáži, co se stane potom.” Ó, áh! Ó! Byl vytržen ve vidění, byl uchvácen do slávy.

¹²² Jeho zkušenost se musela v něčem podobat té Pavlově. Ve druhé Korintským 12,2 a 4, pokud si děláte poznámky. Druhá Korintským . . . 2 až 4. Pavel byl jednoho dne uchvácen také do vidění. Víte o tom? A viděl věci, o kterých se mu ani neslušelo mluvit; čtrnáct let se o tom ani nezmínil. Vidíte? Ale všimněte si zde tohoto rozdílu mezi nimi.

¹²³ Když Pavel viděl, bylo mu zakázáno o tom mluvit nebo to veřejně vyslovit. Ó, ach! Jsem přesvědčen, že to nemohl učinit. (Neboť jednou jsem měl takový malý výlet a nejsem schopen, ani nebudu moci, se přes to dostat.) Vidíte, on—on viděl věci, o kterých nemohl mluvit. Domnívám se, že pro to nenašel vhodná slova, on byl uchvácen do třetího nebe. Vidíte, do třetího Nebe.

¹²⁴ Jaký je to rozdíl, když byl uchvácen Jan, když uviděl Ježíše, byl. . . Bylo mu řečeno: „Napiš v knize, co jsi viděl a dej to zpátky, pošli to zpátky do církve.” Pavlovi bylo zakázáno mluvit a Jan byl dokonce vybídnut, aby to vložil do knihy a aby to mohlo provázet tyto věky. Ó, ach! Je to nyní zjeveno. Bude to zjeveno v těch posledních dnech. Nebylo to zjeveno v jeho dni, je to zjevené nyní, zatímco postupujeme kupředu.

¹²⁵ Ó, a všimněte si, Jan, který byl vzat nahoru ihned po církevních věkách, byl typem Církve ve Vytržení. Ihned potom, jak skončil církevní věk, tento Laodicejský církevní věk, přichází Vytržení. Církve odchází obdobně jako Jan, do přítomnosti Boží. Ó, to prostě uchvacuje moji duši. Uchvácen při Vytržení Církve! A To řeklo. . . Toto místo, tato Kniha Zjevení je psána, vidíte, ke konci církevního věku.

¹²⁶ Nyní zde mám něco malého a chci vám ozřejmit něco, co bylo starým háčkem po dlouhou dobu mezi mnohými křesťany. A já jsem si dnes pomyslel. . . zatímco jsem studoval, poznamenával texty Písma, vyhledával jména, různé barvy a věci, k tomu se za chvíli dostaneme, a duhy a symboly a tak dále. Dělal jsem si poznámky z Písma, abych do toho mohl nahlížet a zmiňovat se o tom, zatímco. . . budeme pokračovat.

Neboť, obvykle když mám mluvit o něčem jako je toto, pak . . . pak je to poněkud odlišné, snažím se to poznat srdcem. Ale tímto způsobem, když máte málo času, chci se o tom zmiňovat, neboť to musí naprosto souhlasit se všemi Písmy, sem a tam.

¹²⁷ A teď shledáváme v Matouši 16,13, pokud si chcete toto Písmo poznamenat. Matouš . . . Jestli si to chcete přečíst, otevřeme si to. Jestliže si to přejete otevřít, v pořádku, Matouš 16,13. To je . . . nebo se můžeme vrátit a přečíst to a pak to budeme mít jisté. Matouš 16. kapitola a 13. verš. Pozorně se do toho zaposlouchejme, zatímco čteme 16,13: „Když Petr přišel . . .” Nebo:

Přišel pak Ježíš do krajin Cesaree Filipovy, otázal se učedníků svých, řka: Kým praví lidé býti . . . mne Syna člověka?

A oni řekli: Někteří . . . Janem Křtitelem, jiní pak Eliášem, jiní pak Jeremiášem, a, aneb jedním z proroků.

I dí jim: Vy pak kým mne býti pravíte?

I odpověděv Šimon Petr řekl: Ty jsi Kristus, ten Syn Boha živého.

A odpovídaje Ježíš, řekl mu: Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův; nebo tělo a krev nezjevilo tobě, ale Otec můj, kterýž jest v nebesích.

I jáť pravím . . . že jsi ty Petr, a na tét' skále Já vzdělám církev svou, a brány pekelné nepřemohou ji.

A nyní . . . a tobě dám klíče království nebeského. A což bys koli svázal na zemi, bude svázáno i na nebi; a což bys koli rozvázal na zemi, bude rozvázáno i na nebi.

Tedy přikázal učedníkům svým, aby žádnému nepravili, že by on byl ten Ježíš Kristus.

¹²⁸ Poslouchejte nyní pozorně. V pořádku. „Pro tuto chvíli . . . Od této chvíle počal On . . .” Chci předložit ještě jiný, můžete si to přečíst, je to verš 28, ten zbytek si můžete přečíst doma.

Amen pravím vám: Jsou někteří z stojících tuto, kteříž neokusí smrti, až i uzří Syna člověka, přicházejícího v království svém.

¹²⁹ Ó, pomyslete na to! „Někteří ze stojících tuto, někteří ze stojících zde, neokusí smrti, dokud neuzí Syna člověka přicházejícího v Království Svém.” Co za výpověď? Kritik se tohoto chopí velice rád a jenom dokáže, jak je hloupý, vidíte. Jak se toho chce zmocnit a ono se to stane a oni o tom nic nevěděli. Vidíte? V pořádku.

¹³⁰ Po tomto Petrově vyznání skály, o čemž víme, že to bylo jeho vyznání . . . On postaví Svou Církev na té samé skále. Ne na Petrovi, který je malým kamenem, jak se to pokoušejí říci

římští katolíci, ale Petrovo vyznání zjevení, to je Církev. Bůh to zjeví; to není vyznání tohoto muže, neboť on později sešel na scestí. Stejně tak to není Jeho vyznání, jakožto Syna Božího; neboť oni věděli, že On byl Synem Božím, Petr to zrovna řekl. Ale bylo to následovně, zjevení, které mu bylo zjeveno z nebe, že On byl Syn Boží. Řekl: „Krev a tělo tě toto nenaučilo, ale Můj Otec v nebi ti to zjevil. A na této skále, skále vyznání, postavím Svou Církev a brány pekla ji nezdolají... nepřemohou ji.”

¹³¹ Doufám, že nenatahuji přespříliš čas, chtěli bychom se rovnou do toho pustit. Chceme vidět, jak to stéká rovnou do lidské bytosti. Je to nádherné vyprávění, právě zde, pokud jsme právě s to to udělat. V pořádku. Ano, vyznání víry, co Petr... On postaví Svou Církev na Petrově vyznání. On řekl: „Jsou někteří z stojících tuto, kteříž neokusí smrti, až i uzří Syna Božího člověka přicházejícího v Království Svém.”

¹³² Nuže, pamatujte, On řekl „někteří.” To znamená více než jeden, souhlasíte? *Někteří* by řekli mnozí, „více než jeden.” Ale nyní pohleďte, stáli tam všichni Jeho učedníci a On se ptal každého jednoho z nich: „Co si o *tom* myslíte? A co si o *tom* myslíte?” Ale On řekl: „Jsou někteří stojící tuto, kteříž neokusí smrti, až i uzří Syna člověka přicházejícího v Království Svém.” Ó, ach! Jaká výpověď! Pomyslete, bylo to řečeno před dvěma tisíci léty. Ano, bylo.

¹³³ Je Boží Slovo neomylné? Každé Slovo, které On řekl se uskuteční.

¹³⁴ Tedy, pokud se tedy chceme obrátit do 17. kapitoly Matouše. Zde je to další. Když On byl vzat... Několik dnů poté, On vzal Petra, Jakuba a Jana na horu, stranou, aby byli svědky. Petr, Jakub a Jan; a oni uviděli Království Boží, přicházející v moci a uviděli příchod Království Božího na zkoušku. Amen! Ach, oni uzřeli a pozorovali přicházející na zkoušku Království Boží, uvedeni do Tisíciletí. Uviděli to na zkoušku.

¹³⁵ Před nějakým časem... nějaká parta kazatelů, jeden z nich byl Oral Roberts. Když Cecil B. DeMille, napsal těch *Deset přikázání*, zavolal bratra Shakariana, bratra Robertse a mnohé kazatele této země, každého kazatele, který mohl přijet a pozval je, aby přišli do studia předtím, než ten film byl zveřejněn, aby to mohli spatřit na zkoušku dříve, než to mělo být ukázáno a museli zaplatit za lístek 25 dolarů. Ale on řekl: „Uvidíte to na zkoušku,” abyste mohli vyjádřit svůj názor nebo nějakou kritiku nebo připomínku a tak dále. Uviděli to dříve než veřejnost.

¹³⁶ A Ježíš řekl: „Jsou někteří stojící tuto,” (Amen!) „kteří neokusí smrti, dokud neužijí Království Boží přicházející v moci,” nebo, spíše „uzří Syna člověka přicházejícího ve Svém

Království.” „Užří Syna člověka přicházejícího ve Svém Království!” Několik dnů poté vzal Petra, Jakuba a Jana a vystoupil s nimi na vysokou horu a byl před nimi proměněn. Slunce, které svítilo nemohlo být přirovnáno Jeho rouchu, které měl na sobě. Kolikrát jsme se už toho dotkli v podobenství a sledovali to v Bibli!

¹³⁷ Můžete vzít nějaký odstavec Písma a pomocí něj propojit celou Bibli. Ano, pane. Nikde žádná skulina! Všechno je zaplněno Boží mocí. Dábel se tím nemůže protlačit i kdyby musel. To souhlasí. On nemůže vstoupit do těchto svatých lidí, kteří vydali svoje svědectví a uvěřili v Království Boží a vzali každé Písmo a pomazali to mocí Ducha Svatého a obmyli to v Krvi; svět do toho nemůže proniknout, dábel se nemůže do toho dostat. Oni zemřeli a jejich život je skryt v Kristu skrze Pečeť Boží, skrze Ducha Svatého. Jak je potom může dábel obtěžovat? V takovém stavu se nyní nacházejí.

¹³⁸ Na tomto místě tedy viděl Příchod, nebo zkoušku. A co bylo to první... viděl, kterou věc viděl? První věc, kterou uviděl, byl příchod Mojžíše, který reprezentoval zesnulé svaté, kteří budou vzkříšeni. Eliáš tam stál.

¹³⁹ Ó, chci, abyste si všimli toho, co se stane. Prvně tam byl Mojžíš; to je všech šest věků, které zesnuly, šest církevních věků. Nejen to, byl tam také Eliáš; posel posledního dne se svou skupinou, neboť to byli ti proměnění vytržení. Amen! Tak tedy v budoucnu, očekávání Příchodu.

¹⁴⁰ Nebyli to „všichni, všichni”, kteří se shromáždili s Ním. Ó, ach! Co to bylo? Splnilo se Jeho zaslíbení vůči Petrovi, Jakubovi a Janovi. To souhlasí. Neboť řekl: „Jsou někteří stojící tuto, kteříž neokusí smrti, až i uzří Syna člověka přicházejícího v Království Svém,” a oni to uviděli na zkoušku. A potom, po zmrtvýchvstání. . .

¹⁴¹ Chtěl bych vám ukázat ještě jednu věc; poté co Ježíš zemřel, byl pochován, ve svatém Janovi 21,20. Někteří kritici se toho chopili už v raných dnech. Vyjasněme si to zrovna teď, když jsme u toho. Ve svatém Janovi 20,21, Ježíš se setkává se Svými učedníky, krmí je rybou na ohništi a chlebem. A když oni přišli ke břehu, Jan spočinul v Jeho klíně; a Petr postavil otázku, říká: „Co bude s tímto mužem?” Ježíš miloval Jana, Jan byl muž lásky. A on se zeptal: „Co se stane s tímto mužem? Jaké bude jeho postavení? Jaká bude jeho budoucnost?”

¹⁴² A Ježíš jim řekl: „Co tobě po tom, chci-li ho nechat, dokudž nepřijdu? Co tobě po tom?”

¹⁴³ A učedníci udělali chybu, neboť řekli, že „Ježíš řekl, že—že ,bude žít až do Příchodu.”

¹⁴⁴ Ale Ježíš neudělal žádnou chybu. Právě zde ve Zjevení 4. kapitola, Kristus dodržel Svě Slovo! Přivedl si Jana do nebe a předvedl mu na zkoušku celou tuto záležitost. Sláva! On—on viděl tu přehlídku. Viděl to tak, jako kdyby žil na zemi a viděl procházet kolem celou církev a příchod Páně, celou Knihu Zjevení. Ó, ach!

¹⁴⁵ Vidíte, jak neměnná jsou Jeho zaslíbení? Nuže, vy stále. . . nikoli Jakub; Jan, nikdo z těch ostatních; nedovolil to vidět ani Pavlovi, nedovolil nic říci.

Řekl: „Co tobě po tom, chci-li ho nechat, dokudž nepřijdu?”

¹⁴⁶ A jelikož oni toto říkali, On si vyvolil Jana a vzal jej nahoru a ukázal mu to všechno dřív, než zemřel, jako kdyby toto všechno prožil. Ukázal mu, jaké to bude! (Bratře Pate, není to nádherné?) Ó, hleďte vzal jej nahoru. Právě zde, v začátku čtvrté kapitoly, ve druhém verši, je to zdůvodněno. „Ukázal mu věci, které byly a které jsou a které se mají dítí.” Ukázal mu církevní věk, příchod Židů, vylití ran, Vytržení, opětovný Příchod a Tisíciletí a věčný domov Jeho spasených; jako kdyby toto všechno zde dole prožil, viděl jak se to všechno událo. Vidíte? On jej prostě vzal a ukázal mu film, který natočil a dovolil mu na zkoušku toto všechno uvidět. Ó, ach!

¹⁴⁷ Uchvátil jej, dodržel Svě zaslíbení, ve—ve Zjevení 4,2. Před jeho smrtí ho uchvátil v Duchu a on viděl tyto věci jako kdyby žil. On—on uviděl to všechno na zkoušku. Tak on uviděl ve vidění přesně to, co se mělo dít a co se stane na zemi od toho času až do příchodu Pána Ježíše. Ukázal mu to ve vidění.

¹⁴⁸ Pak tedy učedníci. . . nebyl nikdo, kdo mohl říci, že On řekl, že se vrátí v tomto věku. On řekl: „Co tobě po tom, jestli on zůstane, dokudž nepřijdu?” Pak jej On vzal nahoru a ukázal mu na zkoušku tyto věci a ukázal mu, co se chystá stát. Ó, mně se to líbí. Ó, ach!

Všimněte si nyní, podívejme se, co to vlastně bylo.

A hned jsem byl u vytržení ducha, a aj, trůn postaven byl na nebi, a na tom, na trůnu jeden seděl.

¹⁴⁹ Zde je ten „Hlas”, který jej zavolal. Ó, ten Hlas! Ó, nemohu se od toho prostě vzdálit, Hlas toho Jednoho, který byl za ním. Pak pohleděl dolů a ukázal mu všechny církevní věky, neboť On stál *uprostřed* církevních věků, sedmi zlatých svícňů. Pak uslyšel ten Hlas, potom, co přestaly církevní věky, ten Hlas opustil zemi, šel nahoru. Když přišel do Slávy, uslyšel, jak On říká: „Vstup sem! Chystám se ti ukázat, co se stane potom.” Ó, ach!

¹⁵⁰ Ten Hlas! Chceme se dnes večer bavit o tom Hlasu, mám zde poznamenáno několik míst Písma. Jděme do 1. Tessalonicenským 4 a poslouchejme, co se chystá říci tento

Hlas. Ó, všichni víme, co On řekne, aniž... dříve než to přečteme, že ano? Víme, co se stane. „Neboť trouba Boží zazní a mrtví v Kristu vstanou.“ Souhlasí to? Podívejme se rovnou do 1. Tes. 4,16-17, „Hlas,” ten Hlas byl Hlasem Kristovým. Je to pravda? Hlas Kristův.

... neboť trouba Boží zazní a mrtví v Kristu, vstanou nejprve:

... my živí pozůstavení spolu s nimi zachvácení budeme... vstříc Pánu v povětrí, a tak vždycky se Pánem budeme.

¹⁵¹ Ten stejný Hlas, který vyzval Jana, aby vstoupil nahoru, ten samý Hlas, který řekl Janovi: „Pojď sem,” je ten samý Hlas, který jednou zavolá na Církev; Amen, vyzve Církev.

¹⁵² Tedy, ten samý Hlas, který vyzval Jana, aby vstoupil nahoru je ten stejný Hlas, který vyzval Lazara z hrobu, ten samý Hlas archanděla. Kristus je Hlas archanděla, „Hlas archanděla,” vidíte. Ó, ten Hlas Kristův jako trouby vyzval Jana, aby vstoupil nahoru, ten samý Hlas, který vyzval Lazara. Už jste si všimli, jak On u Lazarova hrobu promluvil hlasitým Hlasem. (neřekl: „Lazaře, ... pojd' ... ven.”) „LAZARE, POJĎ VEN!” To jej vyvolalo z mrtvých.

¹⁵³ A on odpověděl: „Zde jsem.” A vyšel z mrtvých i když byl mrtvý a jeho tělo zahnívalo.

¹⁵⁴ Ten stejný Hlas řekl Janovi: „Pojď sem, ukažit' věci, které se mají stát.”

¹⁵⁵ Ten stejný Hlas zazní, když zemřelí v Kristu vstanou: „Neboť trouba...” Trouba! Co je trouba? Hlas Kristův, ten stejný, který se otočil a vyzval jej nahoru. On uslyšel ten Hlas jako trouby. Nyní On řekl: „Pojď sem!” Podívej se, jaké to bude při vzkříšení? Bude to v jednom momentě, v okamžiku. Jasný zvuk hlasu a On vyzve Církev, neboť On z toho vystoupil. Ten velký vyzývající Hlas! Bože, pomoz mi To uslyšet v onen den.

¹⁵⁶ Jak jsem často říkával... Vím, jako smrtelník, Rodneyi, vím, že tam jsou přede mnou velké tmavé dveře, které se jmenují smrt. Při každém úderu svého srdce jsem o jeden úder blíž těchto dveří. Jednoho dne musím do nich vejít. Ale nechci tam vejít jako zbabělec s jekem a křikem. Chci tam vejít zahalený rouchem Jeho spravedlnosti, u vědomí toho, že jsem Ho poznal v moci Jeho zmrtvýchvstání; a že jednou, až On zavolá, i já vyjdu z mrtvých. Když mě zavolá, abych se ukázal na výsostech, když trouba Boží zazní a mrtví v Kristu vstanou. Pokud budu naživu, pak budu proměněn v jedné chvíli, v okamžiku, a půjdu spolu s těmi ostatními v ústřety Pánu v povětrí. Trouba Boží: zvučná, jasná, hlasitá. Ó, to bude to stejné, to stejné při Jeho Příchodu.

¹⁵⁷ Není v Tom žádný nejistý zvuk. Nebylo v tom nic nejistého, když Jan uslyšel ten hlas, řkoucí: „Pojď sem!” a on přišel. Amen.

¹⁵⁸ Když Lazar, uprostřed smrti, v hrobě; a jeho duše někam čtyři dny putovala, nevím, kde se nacházela, myslím, že nikdo z nás neví. Ať byla kdekoli, vždyť na tom vůbec nezáleží. On prostě zavolal na muže, jehož kůži a tělo provrtali červi; páchnoucí v hrobě. Ten jasný zvuk Trouby řekl: „Lazaře, vyjdi ven!” A zde muž, mrtvý a shnilý, se zachvěl a kráčel. Nebylo v tom nic nejistého, že ano, bratře? Žádná nejistota!

¹⁵⁹ Ta stejná věc je dnes večer, kdy jasný zvuk Hlasu volá: „Hříšniku, čiň pokání a já ti dám Věčný Život.” Čiňte pokání, každý jeden z vás a nechte se pokřtít ve Jméno Ježíše Krista na odpuštění hříchů a přijměte dar Ducha Svatého. To je zvolání. Není v tom žádná nejistota.

¹⁶⁰ Jsem svědek toho, že To je pravda. Jsou zde i jiní svědkové, miliony dalších dnes na světě, kteří dosvědčí, že je to Pravda. Když Bible přichází, Slovo Boží, každé Slovo Boží je trouba. Každý zvuk Slova je trouba, trouba Evangelia. A když zaznívá, je to Pravda. Když Ono říká: „Ježíš Kristus, stejný včera, dnes i navěky,” není v tom žádná nejistota. On je ten stejný! Vážně.

¹⁶¹ „Čiňte pokání a nechte se pokřtít ve Jméno Ježíše Krista, přijměte dar Ducha Svatého.” Není v tom nic nejistého.

¹⁶² „Kdo slyší Mé Slovo a věří Tomu, který Mne poslal, má Život věčný. Kdo věří ve Mne i kdyby zemřel, živ bude. Kdo žije a věří ve Mne nikdy nezemře. Věřís tomu?” Nic nejistého v tom není, „živ bude!”

¹⁶³ „Kdo jí tělo Mé a pije Krev Mou, má Život Věčný a já jej vzkřísím znovu v ten poslední den.” Nic nejistého v Tom není; nic; je to jistý zvuk.

¹⁶⁴ Ó, já to vím, uslyšel jsem To zaznět jednou v mém bídném irském srdci, já starý bídný hříšník. Jak to vůbec mohlo být pro mne? Ale uvěřil jsem, že To byl jistý zvuk, přijal jsem To. Jsem svědkem, že je To pravdivé.

¹⁶⁵ Jednou On zavolá znovu a my opustíme tento svět. Neboť není žádné nejistoty ohledně této trouby. Vážně. Vážně, nikde žádné nejistoty.

¹⁶⁶ On vydává zvuk dnes, když nás svolává, je to pokaždé totéž, když nám něco říká.

¹⁶⁷ Vraťme se nyní k tomuto verši:

A . . . a aj, trůn postaven byl na nebi, . . . (2. verš) . . .
a na trůnu jeden seděl.

168 Poznamenejte si: „Trůn,” On seděl na Trůnu. Už se déle nenacházel dole, uprostřed svícňů, na zemi. Nastalo Vytržení. On byl ve Slávě, sedící na Svém Trůnu. Chci, abyste si dále všimli, v páté kapitole, že to nebyl Trůn milosti. To už více nebyl Trůn milosti, to byl Trůn soudu. To nebyl Trůn milosti, to byl Trůn soudu, poněvadž z něj vycházel oheň a blesky a hromy; už není více milosti (je ta tam), věk církve se ukončil. „Kdo smrdí, smrd’ ještě; a kdo jest spravedlivý, ospravedlni se ještě; a svatý, posvět’ se ještě,” už není více trůnu milosti.

169 Dnes Krev leží ještě na trůnu a je trůnem milosti pro každého hříšníka hledajícího milost. Ale onoho dne, pak to už nebude trůn milosti, bude to trůn soudu a zasedne na něm Bůh v hněvu. „Kde... Poněvadž spravedlivý sotva k spasení přichází, bezbožný a hříšník kde se ukáže?” Když se On zjeví na oblacích Své slávy, dokonce hory se budou pokoušet najít místo úkrytu. A kde se pak ukážeme *my*?

Ó, vzácný to proud,
jež očišťuje mne nad sněh;
neznám druhý stejný proud,
kromě Krve svého Ježíše.

170 Ó, ach, jaká lekce! Žádný nejistý zvuk! A Jeho trůn:

... a On *seděl na Jeho trůnu*. (On už zde více není).

171 Tedy, to je další věc, to je důkaz toho, že Církev je vychváćena před Velkým soužením. Vidíte? Proč? Zde On je na Trůnu Slávy. A Církev je pryč, a pak On přichází v tom soužení. Vždycky jsem to říkal.

172 Za dnů Noé, Noé byl v korábu dřívě, než padla první kapka deště. Lot byl ven ze Sodomy dřívě, než padl oheň. A Církev bude ve Slávě dřívě, než padnou atomové pumy. To souhlasí, dřívě, než padnou atomové pumy.

173 Řeknete: „A co ten první?” To se vztahovalo na pohany, nikoli na křesťany.

174 Tedy pozorujte. Ó! On ukončil Své dílo na zemi a vzal Svou Církev a nyní On posílá soud. Svět Jej odmítl a On posílá Svůj soud. On a Jeho Církev odešli do slávy.

175 Jan tam na ostrově Pat-... Patmos zjevovatel církve, jakožto typ Církve, která je povznesena do Slávy: „Pojď sem!” Ukazujíc...

Řeknete: „Copak, on reprezentoval Církev?”

176 Pro každého, kdo slyší toto Slovo, Jan jej reprezentoval. Amen! Jan byl představitelem Krve Ježíše Krista, svědectví Slova. On byl svědkem křtu Duchem Svatým, měl osobní obecenství s Kristem a reprezentoval Církev v celistvosti; aby každý muž a žena, chlapec nebo dívka, kteří uvěřili v Krista a

přijali Jej na stejných zásadách, mohli být jednou zavoláni: „Pojď sem!” a vychvácení před Soužením. Pamatujte, Soužení ještě nebylo zřízeno.

¹⁷⁷ To je čas zřízení soudu. Janovi je nyní ukázáno, co se stane po věku Církve. Vidíte? Tak to bylo.

¹⁷⁸ Nyní si ještě povšimněte, ve 3. verši, nebo ve 2.: „A aj Trůn postaven byl na Nebi a na Trůnu Jeden seděl,” nyní, ten stejný Duch, který byl na zemi a odešel, odešel do Slávy a seděl (tentýž Ježíš, který je dnes s námi) v milosti, odešel do Slávy a seděl na Trůnu.

A ten, kterýž seděl na Trůnu, podoben byl obličejem kameni jaspidu a . . . sardiovi: a kolem toho trůnu byla duha, na pohledění podobná smaragdu.

¹⁷⁹ Chystám se ukončit, jelikož jsou zde i jiní bratři, kteří poslouží. Snad se toho chopím ráno. A proto: „na pohledění podobná smaragdu.” Ó, ach! Ó!

Skoro všude jsou lidé,
jejichž srdce hoří plamenem (nelíbí se vám to?)
... ohněm, který padl o Letnicích,
který je očistil a učinil je čistými;
ó, toto hoří nyní v mém srdci,
sláva Jeho Jména!
Jsem tak šťasten, když mohu říci, že jsem
jeden z nich.

¹⁸⁰ Jan, vyzván a zavolán Pánem Ježíšem, což mu bylo tehdy Bohem zaslíbeno, že uvidí příchod Syna člověka. Petr, Jakub a Jan a ti ostatní byli přítomni, když Ježíš promluvil a řekl jim: „Jsou někteří z stojících tuto, kteříž neokusí smrti, až i uvidí příchod Syna člověka.” On neřekl „všichni”, kteří zde stojí, ale „někteří.” A několik dnů poté šli a uviděli pořádek vzkříšení na zkoušku a příchod Páně.

¹⁸¹ Eliáš reprezentoval zemřelé svaté. . . myslím na Mojžíše a ty vzkříšené. Eliáš reprezentoval ty přenesené Sloupem. Mojžíš byl první a pak Eliáš. Eliáš měl být poslem posledního dne a s ním a jeho skupinou mělo přijít zmrtvýchvstání; mělo přijít. . . dobře, mělo přijít Vytržení, tak jsem mínil. Mojžíš představil zmrtvýchvstání a Eliáš představil skupinu Vytržení. A oni tam byli oba reprezentováni.

¹⁸² A po chvíli pozorování toho, co viděli, Petr řekl: „Postavme zde tři stany. Necht' někteří jdou pod zákon a někteří pod Eliáše a necht' jdou (někteří z nich) touto cestou.”

¹⁸³ Zatímco oni ještě mluvili, Hlas promluvil a řekl: „To je Můj milovaný Syn, Jeho poslouchajte.” A když pohleděli, uviděli jenom Ježíše a všechno splasklo do toho Jediného. Ó, a On byl tím Světlem a Pravdou a Cestou a Dvěřmi a Duhou.

¹⁸⁴ Ó, zítra budeme mít lekci, pokud si bude Pán přát. Zítra se chopíme „soudu“; chopíme se „kamene sardia“ a uvidíme, co představoval, jakou úlohu hrál. A vezmeme ten—ten—ten „jaspis“ a vezmeme . . . všechny odlišné kameny a vezmeme to dolů skrze Ezechiele zpátky do Genesis a zpátky do Zjevení a přijdeme doprostřed Bible a provázeme to spolu, tyto odlišné kameny a barvy a tak dále. A pak to spojíme s tímto a uvidíme, jestli to nebude souhlasit. Vidíte? Uvidíme, jestli to není ta stejná barva, prostě ta samá věc. A ten stejný Duch Svatý, ten stejný Bůh, jenž ukazuje ta stejná znamení, stejné zázraky a koná stejné věci, které On zaslíbil!

¹⁸⁵ On řekl Petrovi, Jakubovi a Janovi a těm ostatním, kteří tam stáli, všem Svým učedníkům, řekl: „Jsou někteří stojící tuto, kteří neokusí smrti, až i uzří Syna člověka, přicházejícího ve Svém Království.“

¹⁸⁶ Řekl Janovi, řekl . . . Petr řekl: „Co bude s tímto? On . . . s tím—s tím chlapíkem, co se s ním stane?“

¹⁸⁷ On řekl: „Co tobě po tom, kdyby měl uvidět Můj příchod?“ A On mu dovolil žít a uvidět to! Zatímco ti ostatní už zemřeli a odešli, Jan žil za tím účelem, aby uviděl příchod Páně na zkoušku v moci, celá scéna předvedena od jeho doby až k Soudům a do uvedení Tisíciletí. A Jan to viděl dopodrobna, až pominulo Tisíciletí a započal Věk Království. A proto On dodržuje Své Slovo, že ano?

¹⁸⁸ Budeme se tomu věnovat, počínaje druhým veršem. Bude-li vůle Páně, ráno začneme od 3. verše.

Skleňme nyní své hlavy:

¹⁸⁹ Kolik z vás si dnešního večera v této modlitebně uvědomuje, můj bratře, ty sestro, že budete jednou zavoláni, ať jste hotovi nebo ne? Ať jste připraveni nebo ne, budete zavoláni setkat se s Bohem. Až se trouba bude chystat zaznít; a když se to stane, pak vám zazní k potupení a nebudete znovu žít, ale budete mučení v ďáblově pekelné jámě snad po milion let nebo budete snad zavoláni na Výsost, abyste se setkali s oslavenými Svatými.

¹⁹⁰ Tak jistě, jak Bůh dodržel Své Slovo vůči Petrovi, Jakubovi a Janovi; tak jistě, jak On je dodržel vůči milovanému Janovi, zjevovateli; tak jistě, jak On dodržel Svá zaslíbení v církevních věkách; stejně tak jistě On zaslíbil v těchto posledních dnech, že pošle pozdní dešť, který přinese na zem stejného Ducha, jako byl na Ném, že přijde Světlo večerního času a dokáže tu samou Moc, ta stejná znamení a všechno, co On činil ve Svém dni, ukáže opět v těch „otevřených Dveřích“ v poslední den.

¹⁹¹ Zde To je! Máme To nyní zrovna uprostřed nás, Ducha Svátého, Ježíše Krista, toho stejného včera, dnes i na věky. Vy jste. . . To vám káže, To vás učí, To se vám snaží ukázat, co je správné a co je zlé. Je to Sám Duch Svatý, který mluví skrze lidské rty a používá lidskou bytost a pokouší se ukázat milosrdenství a milost.

¹⁹² A vy jste Jej ještě doposud nepřijali a v ten novoroční předvečer, nechtěli byste zdvihnout své ruce k Bohu a říci: „Bože, dovol mi přijmout Moc, která byla na Janovi zjevovateli, že když já budu zavolán, budu se moci ukázat před Tebou v pokoji jako on“? Zdvihněte své ruce. Bůh ti žehnej, Bůh ti žehnej. Všude v celé modlitebně. Bůh ti žehnej. „Připrav mne, abych byl připravený odpovědět na své předvolání.“

¹⁹³ Náš Nebeský Otče, v tento novoroční předvečer, . . . už jenom dvě hodiny a bude to za námi, nastane nový rok. Co jsme učinili v tomto roce, to jsme učinili. A mnohá věc, kterou jsem učinil a za kterou se stydím a činím z toho pokání, Pane.

¹⁹⁴ A je zde mnoho věcí, které jsem učinil a kterým mnozí z bratří nerozumí. Mnozí z bratří na misijním poli nerozumí, proč jsem takto učinil. Ale Otče, učinil jsem to, neboť jsem byl veden učinit to. Prosím Otče, abys mi nikdy nedovolil být zahanben kvůli tomuto vedení. Ale veď mne dál, Pane, pokračuje v tom, abych byl veden do toho, co mám učinit, pomoz mi Bože, neboť upřímně hledám, poznat Tvou vůli, abych byl schopen přinést (jak jsi mi to Ty ukázal před mnoha léty, když jsem opustil tuto církev) Chléb Života lidem na světě. A viděl jsem tuto velikou horu Chleba a svaté v bílých rouchách přicházející ze všech končin země, aby jedli tento Chléb Života. Ó, Bože, dovol mi. . . Ó, Bože, nedovol mi nikdy opomenout nakrmit lid Chlebem Života.

¹⁹⁵ Požehnej zde hladovějící duše, které pozvedly své ruce právě nyní. Ony hledají více tohoto Života. Modlím se, abys je naplnil Duchem Svatým, Pane, každého jednotlivce. Bože, dej to. Uděl jim požehnání. Pomoz všude našim bratřím.

¹⁹⁶ Požehnej naše bratry kazatele, kteří se nyní v krátké chvíli chystají povstat, ty další, kteří budou promlouvat. Modlíme se, Otče, aby mohli přinést dnes večer Chléb Života, zatímco my budeme pozorně a uctivě naslouchat tomuto Hlasu. Dej to.

¹⁹⁷ Požehnej nás. A nechť ten nový rok rozední novou naději, přinese nové myšlenky, nová zjevení, novou moc, ó, všechno. Nechť pro nás obnovíš, Pane, Svá požehnání a zaslíbení. Svěřujeme se do Tvých rukou s naší modlitbou. Ve Jménu Ježíše Krista. Amen.

Zjevení, Čtvrtá Kapitola Část I, Roč 6 sv. 6
(*Revelation Chapter Four Part I, Revelation Of Jesus Christ*)

Toto Poselství bylo proneseno bratrem Williamem Marrionem Branhamem v sobotu večer, 31. prosince 1960, v Branhamově modlitebně v Jeffersonville, Indiana, U.S.A., bylo vzato z magnetofonové nahrávky a zde nezkráceně vytištěno a je šířeno *bezplatně* Voice Of God Recordings.

První české vydání v roce 1996.

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org